

Tizenegy óra tíz perc

Fél tíz.

Szemben, ott fenn a magasban a menetrend tábla. Mint a sírfelirat. A gyorsvonatok menetideje pirossal íródott. Talán, hogy jobban fájjon.

Ó, ha letörölhetném a felét.

Vagy csak egy sort.

Összerezzenek. Csattan a cinpohár, amelyik oda van láncolva a csaphoz. Kis cigánygyerek törölgeti a száját. Milyen piros a szája. Milyen barna az arca. Milyen fekete a szeme.

Látom, hogy valamit kérni akar. Elfordítom a fejem.

Átmegyünk a váróterembe. A cipők kattogásának különös, fájdalmas a melódiája. Két hangjegy violinkulcsban, kettő basszuskulcsban.

Sokáig muzsikál majd a fülemben.

Megállunk egy faburkolatú oszlopnál. Tele van firkálva nevekkal.

Még megnyilazott szív is akad. Az átlőtt szívtől bennem is megsajdul valami.

Tapogatok a keze után, de nem találok.

Valaki meglök hátulról. Egy nénike törekszik nagy kosárral a kijárat felé. Újabb lökés. A nénike kislánya egy kisebb kosárral. A halk morajba egy posztósapkás nagyhajú fiatalember rikkant bele.

— Achtung!

Az emberek felkapják a fejüket. A legény cingár háta csak úgy rázkódik a nevetéstől. Egy kopasz pirosinges férfi a padról rá-mordul.

— Mit jelentsen ez?

— Azt, hogy tudok németül. Bitte schön, ein, zwei, drei...

— Ez az egész tudományod?

— Nem. Tudok még: Sieben, zwanzig...

— Mond: Ötezerkilencszáznyolcvanöt.

- Ne legyen olyan irigy.
- Na akkor takarodj!
- Fáj neked, hogy te nem tudsz több nyelven beszélni.
- Ugyan milyen nyelven beszélsz még?
- Spanyolul.
- Minek, Neked úgysis hiába beszél az ember.
- Inkább hiszem, hogy tolmács vagy az állatkertben az állatoknál.
- Kikérem magamnak. Nekem tisztességes mesterségem van. Hentes vagyok.
- Akkor te a disznó-, meg a marhanyelvhez értesz legjobban.
- Veled én nem vitatkozom. Nem is úgy nézel ki, mint egy tisztességes ember. Még kabátod sincs.
- A pirosinges a térdére csap és harsog a kacagása.
- Elvitte a vonat. Leszálltunk vizet inni.
- A nyelvtudós is kacag.
- Na akkor futhatsz utána. — Helyet szorít magának a padon. Virslit húz elő a zsebéből.
- Na egyél.
- Köszönöm.
- Egyél. Van itt elég. — A zsebére csap.
- Most látom meg az órát velem szemben a falon. Elhal a mosoly arcomon.
- Fel kellene ébredni. Fel kellene ébredni, mert ezt a rossz álmot tovább már nem tudom elviselni.
- Az óramutatók a húsonba vágnak, mint az olló. Felszisszenek. Pusztá kézzel szétverném azt az órát. Lehorgad a fejem.
- Csak lábakat látok.
- Ott jött egy bocskor lassan tempósan. Aztán egy bakancs keményen és egy papucs lefetyelve. Az inasgyerek, azokon a helyeken, ahol a bütykök dudorodnak, kivágta a cipőbőrt, így szabaddá téve magát a szenvedésektől. Az egész kompozíciót, amelyen a luk van túlsúlyban, egy duplán körültekert spárga biztosítja.
- Kislány nagy cipőben. A mamája kis cipőben.
- Ezeket a mellettem álló kis barna cipőket sohasem látom többet! Felszedném a nyomait is pedig, boldogan, ha tudnám, hol keressem.
- Nem. Nincs nyom. Kint esik az eső. Az eső mindent elmosott.
- Fényes cipők közelednek. Felkapom a fejem.
- Két vasutas. Ébresztgetik a padonülőket.
- Mutassák meg a jegyeket!
- Hányszor mutassam már?
- Szedje össze a tökmaghéjat, Nem tud olvasni?
- Hát maguk mit csinálnak akkor.

A vasutas nem jut szóhoz a felháborodástól.

— Kifelé! — reccsen az öregre.

Az öreg csak elkönyököl szundítani. A vasutas tehetetlenül áll.

— Van jegye? — ébreszti fel a következőt.

Az nem nyitja ki a szemét.

— Nincs.

— Menjen, vegye meg.

— Kösznöm.

— Ne köszönje, hanem menjen.

— Ne fáradjon, mert nem veszek.

— Hogyhogy nem vesz?

— Autóbuszon megyek.

Nem nevetek. Nézem a kis barna cipőket. Egy tenyeremen elférnének. Tizenegy óra tíz perckor indul a vonat. Itt már csoda sem segíthet. Ha nem volnék halott, még tehetnék talán valamit. De megbénult mindenem.

Állok mellette sápadtan.

Az öregasszony a nagykosárral és a kislány a kiskosárral visszajönnek.

— Te rontottad el, taknyos.

— Kezembe se volt.

— Hallgass!

— Maga se kiabáljon.

— Hátadra húzok az esernyővel.

— Attól aztán megjavul. Adja ide megcsinálom.

— Na még csak az kellene.

Az öregasszony leteszi a kosarat és kiteríti az ernyőt.

— Hol a nyele?

— Az is itt van a kosárban.

— Egye meg, hát eltört.

Az öregasszony a földön térdel. Köréje gyülekeznek.

— Azt akassza ki néni, mert kiszúrja a vásznat.

Az öregasszony felnéz.

— Magát nem kérdeztem.

— Pont fordítva csinálja.

— Hol az a drót, amelyik összefogja az egészet.

— Elszállt.

— Így pedig hiába csinálja.

— Maga tán esernyőgyáros, hogy így tudja.

— Tán értek annyit a dologhoz, hogy kell egy ilyen koszos kis esernyőt összedrótózni.

— Micsoda, koszos kis esernyő? Már megbocsásson. Nézze meg.

— Mit néztek rajta.

— Tapogassa meg a szövetet.

— Tapogassa a fene.

Odamennek a vasutasok.

— Mutassa néni a jegyet.

— Milyen jegyet?

— Hát hová utazik?

— Majd megírom magának levélben.

— Ne vicceljen. Van jegy vagy nincs jegy?

— Ez jó lesz?

— Ez nem.

— Nahát ne válogasson.

— Szedje össze a motyót és hagyja el a várótermet.

— Várjon már legalább, míg megcsinálok ezt az ernyőt.

— Mutassa. Mi baja.

A vasutas is lehajol, majd letérdel és igazgatja az acélvázat.

Felnevetnek. Melegség önti el a szívem és a torkom. Visszatér belém az élet.

Lelkesen kiáltanám:

...Már tudom, hogy semmi sem lesz az utazásból... Megfogom a kezed és addig szorítom, míg a gyors el nem robot... s akkor aztán...

Hideg kezet érzek a kezemen. Megfordulok.

Sanyi bácsi.

— Szervusz gyerek! Hát te hova utazol?

— Sehova.

— Én megyek a lányomékhöz. Két hetet töltök náluk.

Három lépésről visszajön.

— Te, tudod, hogy Sári néni meghalt?

— Hallottam.

— Miért nem jöttél a temetésre. Szép kis temetés volt, Egyszerű, de izléses. Tudod, nem szeretem hajigálni a pénzt, de úgy gondoltam Sári néni megérdemli. A mi koszorunk volt a legnagyobb. A szalagon csak ennyi: »A GYERMEKEK ÉS SANYI«. Több mint ötszázan voltak a temetésen. Valami húsz fiáker.

A pályaudvar feldübörög. A hangszóró megszólal... A 202 számú gyors befut a második vágányra...

Megindulunk. Sanyi bácsi karomnál fogva húz. Sújja.

— Hanem képzeld. A végrendeletben egy szóval sem említett! Hát ez nem volt szép. Nem volt szép ennyi minden után.

Kétségbeesetten forgolódom. Egy kéz után kutatok.

Eltávolodott, mind messzebb van már. Közte és köztem, nénik és kosarak, egyenruhák és kofferek, pocakok, ballonok, gyerekek.

Sanyi bácsi szorítja a karom.

— Te nem tudod, hogy Sári néni nekem mit köszönhetett.

A kékes sárga kabát lassan kijutott a tömegből. Ott lépdél a sínnek között.

Sanyi bácsi elenged.

— No de nyugodjék békében. Nem szorulok én senkire. Csak tudod, fáj az ilyesmi az embernek.

Most ér oda az egyik kocsához... Fellép a lépcsőre... Még látom... Most...

— Fiam, te fázol! Reszketsz. Itt a kabátom. Vedd fel. Akarsz pálinkát? Támaszkodj a falhoz. Ide. Úgy, Na jó! Phű!

Megtörli a homlokát egy nagy zsebkendővel.

— Azt hittem valami bajod van.

